

OPINIA PRAWNA

I. PRZEDMIOT OPINII

Przedmiotem niniejszej opinii jest zakres temporalny stosowania art. 47 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 r. Przepisy wprowadzające ustawę – Prawo o prokuraturze (Dz.U. poz. 178), w tym próba udzielenia odpowiedzi na następujące pytania:

1. Jaki jest zakres temporalny stosowania art. 47 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 r. Przepisy wprowadzające ustawę – Prawo o prokuraturze (Dz.U. poz. 178)?
2. Jaki jest charakter prawny decyzji Prokuratora Generalnego podejmowanej w trybie art. 47 § 2 przepisów wprowadzających ustawę – Prawo o prokuraturze po 4 maja 2016 r., a także jakie skutki prawnej wywołuje ta decyzja?
3. W przypadku uznania bezprawności decyzji, o której mowa w art. 47 § 2 przepisów wprowadzających ustawę – Prawo o prokuraturze, w jakim trybie oraz w jakiej formie (rodzaj aktu prawnego) powinno nastąpić przywrócenie stanu zgodności z prawem?

II. STAN PRAWNY

1. Konstytucja Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r. (Dz.U. z 1997 r., nr 78, poz. 483 ze zm.) – dalej: **Konstytucja**;
2. Ustawa z dnia 28 stycznia 2016 r. Prawo o prokuraturze (Dz.U. z 2023 r., poz. 1360 ze zm.) – dalej: **p.o.p.**;
3. Ustawa z dnia 28 stycznia 2016 r. Przepisy wprowadzające ustawę – Prawo o prokuraturze (Dz.U. poz. 178) – dalej: **p.w.p.o.p.**;
4. Ustawa z dnia 27 lipca 2001 r., Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz.U. z 2023 r., poz. 217 ze zm.) – dalej: **p.u.s.p.**;

5. Ustawa z dnia 9 października 2009 r. o zmianie ustawy o prokuraturze oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2009 r., nr 178, poz. 1375) – dalej: **u.o.z.u.o.p.**;
6. Ustawa z dnia 20 czerwca 1985 r. o prokuraturze (Dz.U. z 2011 r., nr 270, poz. 1599 ze zm.) – dalej: **u.o.p.**;
7. Ustawa z dnia 26 czerwca 1974 r. Kodeks pracy (Dz.U. z 2023 r., poz. 1465 ze zm.) – dalej: **k.p.**;
8. Ustawa z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz.U. z 2023 r. poz. 775) – dalej: **k.p.a.**;
9. Rozporządzenie Prezesa Rady Ministrów z dnia 30 czerwca 2002 r. w sprawie „Zasad techniki prawodawczej” (Dz.U. z 2016 r., poz. 283) – dalej: **z.t.p.**

III. ANALIZA PRAWNA

Uchwalenie i wejście w życie aktu normatywnego zastępującego wcześniejszy akt łączy się nierozzerwalnie z koniecznością rozstrzygnięcia złożonych zagadnień intertemporalnych, które są konsekwencją wprowadzenia nowych, uchylania bądź zmiany dotychczasowych przepisów prawa. Stąd też podkreśla się, że jednym z najtrudniejszych zadań stojących przed prawodawcą w procesie stanowienia prawa pozostaje wyeliminowanie ewentualnych wątpliwości, które mogą pojawić się w procesie stosowania prawa. Z wątpliwościami tymi mamy do czynienia na gruncie wskazanego w *petitum* niniejszej opinii prawnej art. 47 p.w.p.o.p., który ustanawia procedurę przywrócenia prokuratora pozostającego w dniu wejścia w życie p.w.p.o.p. w stanie spoczynku do służby na ostatnio zajmowane stanowisko lub stanowisko równorzędne. Podjęcie próby wyeliminowania tych wątpliwości musi uwzględniać analizę przepisów p.w.p.o.p., p.o.p., która – już *prima facie* – wymaga uwzględniania przepisów p.u.s.p., u.o.z.u.o.p, k.p.a., k.p., a także z.t.p., gdyż podstawowe zabiegi interpretacyjne nie przynoszą konkluzywnych odpowiedzi na żadne z zadanych pytań. Na to wszystko nakłada się brak – postulowanej od wielu lat – konstytucjonalizacji Prokuratury, która mogłaby obejmować zagadnienie przenoszenia prokuratorów w stan spoczynku (takie rozwiązania w stosunku do sędziów zawiera art. 180 ust. 2 Konstytucji).

Podejmując próbę odpowiedzi na te pytania na wstępie należy zwrócić uwagę, że na podstawie art. 47 p.w.p.o.p. ustanowiono szczególną, nieznaną dotychczas, a przez to będącą wyjątkiem od zasady, procedurę przywrócenia prokuratora do służby. Przepis ten stanowi, że: „art. 47 § 1. Prokurator pozostający w dniu wejścia w życie niniejszej ustawy w stanie spoczynku może wrócić na swój wniosek do służby na ostatnio zajmowane stanowisko lub stanowisko równorzędne. Uprawnienie to nie dotyczy prokuratorów, którzy odeszli w stan spoczynku z przyczyn zdrowotnych. § 2. Decyzję w sprawie wniosku, o którym mowa w § 1, podejmuje Prokurator Generalny. § 3. Prokurator przywrócony do służby na wniosek, o którym mowa w § 1, może w każdym czasie wrócić na swój wniosek na poprzednio zajmowany stan spoczynku za miesięcznym wypowiedzeniem. § 4. Prokurator Generalny nie może odmówić uwzględnienia wniosku, o którym mowa w § 3”.

Przeprowadzana analiza musi uwzględniać treść art. 19 u.o.z.u.o.p., na mocy którego Prokurator Generalny otrzymał prawo personalnego ukształtowania Prokuratury Generalnej spośród prokuratorów Prokuratury Krajowej lub prokuratorów prokuratur apelacyjnych. Jeśli Prokurator Generalny nie powołał do Prokuratury Generalnej osób z tytułem prokuratorów Prokuratury Krajowej, to przenosił ich na inne miejsce służbowe w prokuraturach apelacyjnych lub okręgowych z zachowaniem prawa do wynagrodzenia nabytego na dotychczas zajmowanym stanowisku. Przeniesiony prokurator miał prawo złożenia sprzeciwu, który powodował automatyczne przeniesienie go w stan spoczynku. W ten sposób prokurator w stanie spoczynku był traktowany jak sędzia Sądu Najwyższego przeniesiony w stan spoczynku, na wniosek Ministra Sprawiedliwości, w razie zmiany ustroju sądów lub zmiany granic okręgów sądowych. W konsekwencji oznaczało to, że prokuratorzy mogli powrócić do służby na podstawie art. 74 § 1 p.u.s.p., ale warunkiem powrotu musiało być ustanie przyczyny będącej podstawą przeniesienia w stan spoczynku. Aby to uczynić, prokurator musiał zgłosić zamiar powrotu na stanowisko zajmowane poprzednio albo złożyć wniosek o wyznaczenie stanowiska równorzędnego, jeżeli powrót na stanowisko zajmowane poprzednio nie był możliwy (art. 75 § 2 pkt 1 p.u.s.p.). W razie wydania przez Prokuratora Generalnego decyzji negatywnej prokuratorowi przysługiwało odwołanie do Sądu Najwyższego. Przepisy te przestały obowiązywać z dniem wejścia w życie p.w.p.o.p. oraz p.o.p.

Zgodnie z art. 75 p.w.p.o.p. za dzień wejścia w życie p.w.p.o.p. uznano dzień 4 marca 2016 r., a analizowany przepis art. 47 p.w.p.o.p. nie był zawarty w katalogu wyjątków ujętych w art. 75 pkt 1 i 2 p.w.p.o.p., które wskazywały przepisy wchodzące w życie w terminie późniejszym, tj. z dniem 4 kwietnia 2016 r. Symptomatyczne jest jednak to, że ustawodawca nie określił *explicite* momentu końcowego obowiązywania analizowanego przepisu. Innymi słowy, próba rekonstrukcji zakresu czasowego obowiązywania art. 47 p.w.p.o.p. z wykorzystaniem podstawowych reguł interpretacyjnych pozwala jedynie na wskazanie momentu początkowego, ale nie momentu końcowego jego obowiązywania. Przepisów takich nie zawiera – bo nawet nie powinno – p.o.p., które w art. 192 stwierdza jedynie, że „[u]stawa wchodzi w życie w terminie i na zasadach określonych w ustawie z dnia 28 stycznia 2016 r. - Przepisy wprowadzające ustawę – Prawo o prokuraturze (Dz. U. poz. 178 i 2103 oraz 2017 r. poz. 1452)”.

Na tym tle pojawia się pierwsze pytanie, czy z uwagi na brak wskazania momentu końcowego obowiązywania art. 47 p.w.p.o.p., przepis ten nadal obowiązuje, czy – wręcz przeciwnie – przy zastosowaniu dodatkowych reguł interpretacyjnych należy uznać, że przepis ten wyekspirował z systemu prawa. Udzielenie satysfakcjonującej odpowiedzi na to pytanie wymaga charakterystyki ustaw wprowadzających w życie inną ustawę. Do ustaw tych przenosi się przepisy końcowe – stąd wskazany wyżej brak tych przepisów w p.o.p. – pozostawiając w ustawie głównej przepisy merytoryczne. Innymi słowy p.w.p.o.p. odciąża p.o.p. poprzez to, że zamieszcza się w nim: 1) przepisy o wejściu w życie, 2) przepisy zmieniające, 3) przepisy uchylające, 4) przepisy epizodyczne, 5) przepisy przejściowe i dostosowujące. Art. 47 p.w.p.o.p. jest typowym przykładem przepisu epizodycznego, do którego odnosi się § 29a z.t.p. Przepis ten stanowi, że „[w] przepisach epizodycznych zamieszcza się regulacje, które wprowadzają odstępstwa od określonych przepisów, a których okres obowiązywania jest wyraźnie określony”. Tym samym przepisy epizodyczne muszą łącznie spełniać dwa warunki, po pierwsze, zawierać odstępstwa od określonych przepisów oraz po drugie, wyraźnie określać okres ich obowiązywania.

Już *prima facie* widać, że art. 47 p.w.p.o.p. spełnia tylko pierwszy z tych warunków, a mianowicie, zawiera regulację stanowiącą wyjątek polegający na powrocie do służby

prokuratora należącego do określonej rodzajowo grupy, ale – jak już wskazano – nie precyzuje okresu obowiązywania tego przepisu, a dokładniej momentu końcowego jego obowiązywania. W myśl § 29b ust. 1 z.t.p. okres obowiązywania regulacji określa się w szczególności przez: 1) wymienienie roku kalendarzowego albo lat kalendarzowych; 2) oznaczenie początku i końca obowiązywania regulacji, wyrażone dniami oznaczonymi kalendarzowo; 3) wskazanie liczby dni, tygodni, miesięcy albo lat, które upływają od dnia wejścia w życie ustawy albo jej poszczególnych przepisów. Literalne brzmienie § 29b ust. 1 z.t.p. przemawia za tym, że przepis ten zawiera otwarty katalog sposobów sprecyzowania okresu obowiązywania regulacji, na co wskazuje zwrot „w szczególności”, pozwalający na uznanie przykładowego charakteru zawartego w nim wyliczenia. Niemniej w przypadku art. 47 p.w.p.o.p. nie zastosowano żadnej z wyżej wskazanych technik ani jakiegokolwiek innej niesprecyzowanej, ale dopuszczonej przez z.t.p., co nieuchronnie prowadzi do sytuacji, w której przyjęty wyjątek staje się regułą. Nieuchronnie prowadzi to do naruszenia zakazu ekstensywnego interpretowania przepisów szczególnych (*expectiones non sunt extendendae*) w wymiarze treściowym, jak i czasowym (temporalnym). Zgodnie z tą regułą nie wolno przełamywać rezultatu wykładni gramatycznej „jednoznacznego językowo przepisu modyfikującego przepis centralny przez rozszerzenie zakresu tego modyfikatora” (M. Zieliński, *Wykładnia prawa. Zasady, reguły, wskazówki*, wyd. 7 uzupeł., Warszawa 2017, s. 216).

W procesie wykładni tego przepisu należy zatem uwzględnić prezentowaną w orzecznictwie sądowym tezę o konieczności uwzględnienia zasad techniki prawodawczej w toku operatywnej wykładni prawa, co nabiera szczególnego znaczenia w świetle orzecznictwa Sądu Najwyższego: „Jakkolwiek naruszenie przepisów rozporządzenia z dnia 20 czerwca 2002 r. w sprawie «Zasad techniki prawodawczej» (...) nie wywołuje z mocy prawa żadnych ujemnych skutków, to jednak uwzględnić należy, że zawiera ono ważne zalecenia dotyczące tworzenia aktów prawnych. Ustalając standardy poprawnej legislacji, tym samym ustalają także standardy poprawnej interpretacji przepisów. Nie ulega bowiem wątpliwości, że istnieje ścisła zależność między zasadami redagowania a zasadami interpretowania tekstów prawnych, interpretacja polega wszak na ustalaniu tak czy inaczej rozumianej woli prawodawcy” (wyrok SN z 15.06.2012, sygn. akt II CSK 436/11). Ponadto,

w orzecznictwie Trybunału Konstytucyjnego wskazano, że dyrektywy techniki prawodawczej korespondują z regułami wykładni prawa niezależnie od spożytywizowania tych pierwszych: „[n]a istnienie współzależności zasad redagowania tekstu prawnego i zasad jego wykładni Trybunał Konstytucyjny wielokrotnie zwracał już uwagę w swoim orzecznictwie, nawet tym ukształtowanym jeszcze przez uzyskaniem przez wspomniane zasady rangi rozporządzenia” (wyrok TK z dnia 2 lipca 2007 r., sygn. K 41/05).

W tej sytuacji, zważywszy na wymóg wyraźnego określenia okresu obowiązywania przepisów epizodycznych (§ 29a z.t.p.), należy rozstrzygnąć te wątpliwości odwołując się do celu jaki przyświeca art. 47 p.w.p.o.p. W teorii klaryfikacyjnej odpowiednia dyrektywa głosi, że „[j]eżeli w procesie wykładni uwzględnia się cele prawa, to posługując się celem przepisu należy go ustalić w ten sposób, by był zgodny co najmniej z celami instytucji, do jakiej interpretowany przepis należy” (J. Wróblewski, *Sądowe stosowanie prawa*, wyd. 2 zm., Warszawa 1988, s. 143). Natomiast w derywacyjnej teorii wykładni prawa do dyrektywy wykładni celowościowej „preferujących znaczenia danego zwrotu ze względu na cel, do którego osiągnięcia zmierza prawodawca” (M. Zieliński, *Wykładnia prawa. Zasady, reguły, wskazówki*, wyd. 7 uzupeł., Warszawa 2017, s. 299) nawiązują uzupełnione dwiema wskazówkami reguły: 30-33 przewidziane dla percepcyjnej fazy wykładni. Schemat czynnościowy zastosowania dyrektyw celowościowych polega na przeprowadzeniu trzech operacji. Są nimi: „1) ustalenie celu tekstu prawnego (przepisu prawnego); 2) ustalenie związku zachodzącego między każdym z alternatywnych znaczeń tego tekstu a realizacją ustalonego celu; 3) wskazanie jako preferowanego, tego znaczenia, które najlepiej pozwala osiągnąć założony cel” (M. Zieliński, *Wykładnia prawa. Zasady, reguły, wskazówki*, wyd. 7 uzupeł., Warszawa 2017, s. 300).

Celem art. 47 p.w.p.o.p. pozostaje zorganizowanie (strukturalne i personalne) Prokuratury, które zapewni jej zdolność do wykonywania zadań w zakresie ścigania przestępstw oraz stania na straży praworządności (art. 2 p.o.p.). Kompleksowa analiza p.w.p.o.p. pozwala na wyodrębnienie dwóch grup przepisów, których realizacja pozwoli na osiągnięcie zamierzonego celu. W obu tych grupach przepisów ustawodawca wskazuje na terminy, w których ma nastąpić ostateczne ukształtowania

Prokuratury. Pierwsza grupa obejmuje art. 35 § 1 (powołanie prokuratorów Prokuratury Krajowej spośród prokuratorów Prokuratury Generalnej, prokuratorów Naczelnej Prokuratury Wojskowej, prokuratorów prokuratur apelacyjnych, prokuratorów prokuratur okręgowych, prokuratorów wojskowych prokuratur okręgowych i prokuratorów wojskowych prokuratur garnizonowych), art. 37 § 1 (powołanie prokuratorów wykonujących czynności w Departamencie do Spraw Przestępczości Zorganizowanej i Korupcji w Prokuraturze Krajowej oraz w Wydziałach Zamiejscowych Departamentu do Spraw Przestępczości Zorganizowanej i Korupcji Prokuratury Krajowej spośród prokuratorów powszechnych i wojskowych jednostek organizacyjnych prokuratury), art. 48 § 2 (utrata mocy delegacji do Prokuratury Generalnej), art. 48 § 3 (utrata mocy delegacji na podstawie przepisów dotychczasowych), art. 58 § 1 (ustalenie składu pierwszej Krajowej Rady Prokuratorów przy Prokuratorze Generalnym) p.w.p.o.p., w których mowa o terminie 30 dni od dnia wejścia w życie p.w.p.o.p. Natomiast druga grupa obejmuje przepisy art. 38 § 1 (powołanie prokuratorów prokuratur regionalnych spośród prokuratorów dotychczasowych prokuratur apelacyjnych i prokuratorów prokuratur okręgowych), art. 40 § 1 (powołanie prokuratorów prokuratur okręgowych, w których utworzono wydziały do spraw wojskowych, spośród prokuratorów wojskowych prokuratur okręgowych i wojskowych prokuratur garnizonowych) p.w.p.o.p., w których mowa o terminie 60 dni od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy. Mając to na uwadze należy uznać, że z wyraźnego nakazu ustawodawcy ujętego w ramy wskazanych powyżej przepisów okres kadrowego ukształtowania Prokuratury nie może przekroczyć 60 dni od dnia wejścia w życie p.w.p.o.p., a okres ten powinien mieć również zastosowanie w przypadku art. 47 p.w.p.o.p.

W drugiej kolejności należy ocenić charakter prawny decyzji Prokuratora Generalnego podejmowanej w trybie art. 47 § 2 p.w.p.o.p. Kwestia ta wymaga uwzględnienia charakteru stosunku służbowego prokuratora oraz wyniku powyższej analizy temporalnej. Prokuratorów wszystkich jednostek organizacyjnych powołuje Prokurator Generalny na wniosek Prokuratora Krajowego (art. 74 § 1 p.o.p.), a stosunek służbowy prokuratora nawiązuje się z chwilą doręczenia zawiadomienia o powołaniu (art. 91 § 1 p.o.p.). Instytucja powołania regulowana jest w k.p. (art. 68-

72), który uwzględniając orzecznictwo (zob. postanowienie NSA z 12.08.2010 r., I OSK 780/10, LEX nr 737509; postanowienie SN z 6.09.2018 r., V CSK 265/17, LEX nr 2541896) pozwala na uznanie, że prokurator jest pracownikiem, którego stosunek pracy nawiązuje się na podstawie mianowania. Przemawia to za trwałością tego stosunku wyrażającą się we wskazaniu ograniczonej liczby przesłanek jego odwołania (art. 93 p.o.p.). Art. 91 § 1 p.o.p. ma zastosowanie do wszystkich stanowisk prokuratorskich, a zatem dotyczy zarówno powołania danej osoby na stanowisko prokuratorskie, jak i sytuacji, w której dany prokurator zostaje powołany na wyższe stanowisko prokuratorskie. Od powołania na stanowisko prokuratorskie z art. 91 p.o.p. należy odróżnić powołanie *par excellence* do pełnienia określonych funkcji w Prokuraturze (art. 14 i 15 p.o.p.), z których pełniący je prokurator może być w każdej chwili odwołany. Akt powołania obejmuje zawsze łączne wskazanie stanowiska prokuratorskiego i miejsca służbowego (P. Turek, *Prawo o prokuraturze. Komentarz*, Warszawa 2023, s. 276).

Od pojęć stanowiska prokuratorskiego i miejsca służbowego należy odróżnić pojęcie stosunku służbowego prokuratora, które ma charakter mieszany, gdyż łączy prokuratora z państwem (charakter publiczno-prawny) i pracodawcą (charakter prywatno-prawny). Istotne z punktu widzenia niniejszej opinii prawnej jest to, że prokurator przechodzący w stan spoczynku nie traci stanowiska prokuratorskiego, ale jedynie władzę prokuratorską oraz niektóre prawa i obowiązki korporacyjne (P. Turek, *Prawo o prokuraturze. Komentarz*, Warszawa 2023, s. 278). Innymi słowy jego stosunek służbowy nie zostaje wygaszony, ale tylko przekształcony, co w wymiarze praktycznym sprowadza się do przeniesienia prokuratora ze stanu czynnego w stan spoczynku albo ze stanu spoczynku w stan czynny (zob. art. 127 p.o.p.). Stąd ustawodawca nałożył na Prokuratora Generalnego jedynie obowiązek powiadomienia Prokuratora Krajowego o decyzji w sprawie przeniesienia prokuratora w stan spoczynku oraz w sprawie powrotu przez prokuratora przeniesionego w stan spoczynku na stanowisko zajmowane poprzednio albo stanowisko równorzędne (art. 127 § 5 p.o.p.). Mając to na uwadze należy uznać, że decyzja polegająca na przywróceniu prokuratora do służby w trybie art. 47 p.w.p.o.p. nie powoduje nawiązania stosunku służbowego, a jedynie przekształcenie istniejącego stosunku służbowego.

Uwzględniając wyżej przeprowadzoną analizę temporalną oraz mając na uwadze charakter stosunku służbowego prokuratora należy wskazać, że decyzje podjęte przez Prokuratora Generalnego w ściśle określonych ramach czasowych, tj. od dnia 4 marca 2016 r. do dnia 4 maja 2016 r. wywołują skutki prawne w zakresie przekształcenia stosunku służbowego, które polega na przywróceniu prokuratora pozostającego w dniu wejścia w życie niniejszej ustawy w stanie spoczynku do służby na ostatnio zajmowane stanowisko lub stanowisko równorzędne. Natomiast po dniu 4 maja 2016 r., tj. po okresie obowiązywania tego przepisu, powinien znaleźć zastosowanie art. 127 § 1 p.o.p. zawierający procedurę przejścia prokuratora w stan spoczynku, który w tym zakresie odsyła do art. 71 § 3 p.u.s.p. Oznacza to, że decyzje podjęte na podstawie art. 47 p.w.p.o.p. po dniu 4 maja 2016 r. są objęte wadą prawną, a przez to nie wywołują skutków prawnych.

Należy podkreślić, że do decyzji Prokuratora Generalnego wydanej na podstawie art. 47 p.w.p.o.p. nie mają zastosowania przepisy k.p.a., co oznacza, że w tym przypadku nie mogą być zastosowane przesłanki ujęte w ramy art. 156 k.p.a., pozwalającego na stwierdzenie nieważności takiej decyzji, w szczególności jako wydanej bez podstawy prawnej lub z rażącym naruszeniem prawa (art. 156 ust. 1 pkt 2 k.p.a.). W konsekwencji opisanego stanu rzeczy należy uznać, że decyzje Prokuratora Generalnego, podejmowane na podstawie art. 47 § 2 p.w.p.o.p. po dniu 4 maja 2016 r. nie wywołały skutków prawnych, co oznacza, że przywrócenie stanu zgodnego z prawem nie wymaga szczególnego trybu, w tym wszczęcia lub wznowienia postępowania administracyjnego, a zatem może nastąpić w zwykłej formie pisemnej.

IV. WNIOSKI

1. Zakres czasowy (temporalny) stosowania art. 47 p.w.p.o.p. powinien obejmować okres od dnia wejścia w życie tej ustawy, tj. od dnia 4 marca 2016 r. do dnia personalnego ukształtowania prokuratury, tj. do dnia 4 maja 2016 r.;
2. W konsekwencji takiego uznania, decyzje Prokuratora Generalnego podejmowane w trybie art. 47 § 2 p.w.p.o.p. po dniu 4 maja 2016 r. nie wywołują skutków prawnych w zakresie przywrócenia prokuratora pozostającego w dniu wejścia

w życie niniejszej ustawy w stanie spoczynku do służby na ostatnio zajmowane stanowisko lub stanowisko równorzędne, a wniosek złożony po dniu 4 maja 2016 r. powinien być rozpatrywany w trybie w art. 127 § 1 p.o.p., który odsyła do odpowiedniego stosowania przepisów art. 69-71, art. 73, art. 74, art. 76, art. 85 § 4, art. 94d-94g, art. 99-102 i art. 104 p.u.s.p.; w tym do art. 74 p.u.s.p.;

3. W związku z uznaniem, że decyzje Prokuratora Generalnego podejmowane na podstawie art. 47 § 2 p.w.p.o.p. nie wywołują skutków prawnych i nie odbywały się w szczególnej procedurze, do której miałyby zastosowanie przepisy k.p. lub k.p.a., przywrócenie stanu zgodnego z prawem nie wymaga szczególnego trybu i może nastąpić w zwykłej formie pisemnej.

dr hab. Grzegorz Kuca, prof. UJ